

tiende med; hvis de kunne bekvemme sig dertil, at gaae over i andre Stillinge, hvor de, som andre Folks Børn, kunne fortjene deres Brød i deres Ansigts Sved paa en anden Maade; deres Stilling i Samfundet vilde derved blive langt bedre og langt lykkeligere; thi det er vist, at naar Lærdomsveien mislykkes for dem, saa ere de meget uheldigt stillede; thi saa have de spildt deres Tid; men jeg maa tilføie, at uagtet det, som jeg før sagde, koster meget at gaae denne Vej, saa er det vist, at naar den engang er gaaet, og Bedkommende har været nogenlunde heldig dermed, saa har det dog neppe kostet dem, hvad det koster at komme ind i en anden taalelig Stilling i Samfundet; der behøves ikke en saadan Driftscapital for at blive Embedsmand, det maa man ikke glemme, det er den særdeles store Fordeel for dem, naar de først have gennemgaaet den studerende Vej. Og jeg maa spørge, hvis de nu ikke vilde gaae denne Vej, skulde der saa ikke en Capital til for at slaae ind paa en anden? Uagtet jeg, som sagt, indrømmer, at det koster Meget at studere og gaae Lærdomsveien, saa troer jeg dog ikke, at det koster saa Meget, som der høres til at kunne kjøbe en almindelig god Bøndegaard for. Det er ganske vist, at de Paa-gjældende neppe vilde foretrække denne Stilling, uagtet man maa indrømme, at Bøndestanden er en af de lykkeligste i Samfundet; naar man er opdraget og vant dertil, saa føler man sig meget lykkelig og uafhængig i denne Stilling. Jeg skal sluttelig tillade mig at udtale, at dersom jeg virkelig kunde komme til den Overbevisning, at vore Embedsmænd, og navnlig vore Dommere, ikke kunne leve anstændigt af, hvad der af Fleertallet er blevet foreslaaet, saa vilde jeg ikke stemme derfor; men det skulde være meget mærkeligt, hvis ikke den høitærede Minister skulde have forlangt saa Meget, at der kunde knappes en lille Summe af — man pleier dog altid i Rigsdagen at spare, og være tilbøielig til at slaae af. Hvad Udvalgets Fleertal her har foreslaaet; afviger imidlertid ikke saa meget fra Lovforslaget, at jeg skulde mene, den ærede Minister vistnok vil finde sig i at gaae ind derpaa.

S. Sage: Jeg troer virkelig, at det er godt, at Ministeren ligesom Handlende har faste

Priser; det er meget bedre, at den ærede Minister træder frem med en Forbring, som han meget omhyggelig har overveiet, men som han saa ogsaa staaer fast paa; thi det er det aller-værste Forhold, der kan være mellem Regjeringen og Rigsdagen, naar vi bestandig skulle slaae af; nei lad Forbringene være billig og rimelig og lad os gaae ind paa den, naar den er det. Jeg giver det ærede Medlem fuldkommen Ret, naar han siger, at det vilde være ønskeligt at mange Embedsmænds Sønner ikke gik Universitetsveien; jeg indrømmer fuldstændig, at mange af dem betræde denne Vej, medens de hellere maatte have betraadt en anden. Jeg nævnte kun Forholdet mellem Embedsmændene i og udenfor Kjøbenhavn og sagde, at Embedsmændene i Kjøbenhavn i saa Henseende ere gunstigere stillede. Jeg troer forøvrigt at kunne sige, at det er et naturligt Ønske, at en Mand, som har nydt en vis Opdragelse og er gaaet en vis Vej, dersom han føler sig vel paa den Vej, ogsaa gjerne vil have, at de af hans Sønner, som føle sig oplagte dertil, betræde den. Naar det ærede Medlem har en Søn, der i sit Fædrenehjem har været Vidne til et smukt og lykkeligt Liv, saa er det ganske naturligt, at Sønnen efterfølger dette Exempel, som er givet ham; han nyder da den bedst mulige Opdragelse og erhverver sig de kundskaber, som ere ham tjenlige. Det er Noget, vi Alle ere tilbøielige til, at lade det, vi have seet fra Varnsbøen af og som tiltaler os, blive det Bestemte for os — det skal naturligvis ikke være det ene Afgjørende; men ialtsald er det et naturligt og berettiget Ønske, at den, der af sin Fader har faaet en god Opdragelse, ogsaa gjerne vil efterfølge ham deri, at han giver sin Søn en ligesaa god.

Wisstgaard: Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) maa, vil jeg haabe, aldeles have overhørt, hvad jeg har sagt, ellers vilde han aldrig kunne have givet et saa fuldstændigt urigtigt Brængebillede af mine Udtalelser; jeg talte naturligvis kun af Omsorg for dette Embede og dets Bestyrelse i en maassée fjern Fremtid. Den Manuduction af Lovens Betydning, som den ærede Rigsdagsmand gav mig, var aldeles